

CAMA YANSIYAN HAYATLAR

Emre Koç kardeşime

yol kenarını bekleyen uzun servi
her gün bıkmadan el sallar geçen otobüslere
gölgesine misafir aşına yüz arar
içindekileri dökmek için
ya şu taşları zamana yenik düşmüş kabir
neler söyler hayatla akan yolcuya

uzadıkça uzuyor içimizde hüznün
tıpkı ufka doğru seçirten yollar gibi
niye ağlar bizim özümüz bilmem ki a dost
hüznü kim çalmış mayamıza
böyle dönüp dönüp düşümüze oturur

gün akşamı a dost elde avuçta durmuyor
karşı tepelere vuran güneşin kızılığın sönüyor
sanki idare lambasında yavaş yavaş
sonra karanlık çöküyor cama
yârin cennet kokulu zülüfleri gibi
salınmıyor artık servi yaprakları
salınıyor da belki ben duyamıyorum
ne dersen de a dost geceye karışıp gittiler işte
tıpkı boynu bükük sevdalar gibi

bozkırın ortasında yalnız kalmış köy evinden
sızan şu ışığı görüyor musun
kim bilir ne hikâyeler saklı içinde a dost
bir hisse alır mı acep bu yaşanmışlıklardan
renk körlüğüne tutulmuş beton kentler

kaptan haydi şöyle bir türkü aç yanık tarafından
sızlatsın yüreğimizi merhem olsun yaralarımıza
sen bilirsin uzadıkça uzayan yolların dilini
kilometre levhalarına ikide bir bakıp da
bir an önce sılaya varmak isteyen yolcuların
sinesinde kışlayan özlemi
göğe bak işte tam orada
bir yıldız göz kırpmıyor gördün mü?
“ağlatırsa Mevla'm yine güldürür” diyerek

Recep ŞEN